

Anna Brâncoveanu de Noailles

O nouă speranță

Traducere din limba franceză
de Ana Antonescu

POLIROM
2016

Colecția BIBLIOTECA POLIROM este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Anna Brâncoveanu de Noailles, *La nouvelle espérance*

© 2016 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă: Agenția Meurisse/Biblioteca Națională a Franței, 1922

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A,
sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

DE NOAILLES, ANNA

O nouă speranță / Anna Brâncoveanu de Noailles; trad. din lb. franceză de Ana Antonescu. – Iași: Polirom, 2016

ISBN print: 978-973-46-5819-0

ISBN ePUB: 978-973-46-5984-5

ISBN PDF: 978-973-46-5985-2

I. Antonescu, Ana (trad.)

821.133.1-31 – 135.1

Printed in ROMANIA

„E foarte urât, a gândit ea, și mai ales antipatic; cât e de antipatic!...“

Răstimp de o jumătate de oră a fost puțin liniștită, ușurată, vorbind cu el firesc, ca și cu ceilalți; dar, deodată, recunoscând o expresie pe acel chip, a căzut din nou în admiratie, care sănghera ca o rană.

Și situația a continuat astfel multă vreme. Făcea lucruri aiurea.

Într-o zi, când una dintre prietenele ei, care locuia la un castel învecinat, venise să o vadă cu băiețelul ei de doi ani și, având un bilet de scris, se retrăsese în bibliotecă, lăsând-o pe Sabine singură cu copilul, ea îl luase bland pe micuț la piept și îi vorbea cu gura în părul lui:

— Tu, tu, micuțule, ești fericit, ești un băiețel, mai târziu vei iubi femeile și asta nu trebuie să fie aşa de groaznic...

Altădată, după cină, când discutau despre pasiuni cu toții, chiar Henry de Fontenay era acolo, iar Louis de Rozée, pe un ton vag interrogativ, a întrebat cum se naște iubirea la femei, Sabine, nerăbdătoare și grăbită, a răspuns:

— Ei bine, nu te gândești la nimic, ești mulțumită, te îmbraci seara, îți pui coronițe de flori pe cap și rochii de tul sau ești pe jumătate goală, îți golești sticluțe de parfum pe brațe și te duci aşa râzând, fără să te îndoiești cât ești de curajoasă. Nu ai intra în camera unei rude cu febră tifoidă, dar te duci spre iubire râzând... și este cea mai de temut boală cu toate vânătăile ei pe suflet...

Și a adăugat cu un aer indiferent și dezinteresat:

— Am observat asta la multe dintre prietenele mele.

Acum, vederea lui Jérôme o enerva.

Ceea ce indura de pe urma lui, de câțiva timp, oboseala și sentimentul de umilință, creștea în inima ei, se revolta.

Uneori se gândeau să-l urască. Când discutau în salon, după masă, agasată, ea opunea o rezistență dușmănoasă la

toate cuvintele Tânărului, la cele mai mici încercări de conversație și planuri. Cu o atitudine și o privire ironice, ea respingea tacit ce spunea el, ce urma să zică, până când pe fața lui Jérôme apărea acea descurajare fizică, acea oboselă morală apropiată de plâns pe care Sabine o cunoștea; i se părea slăbit, ceea ce pentru ea însemna să-i descopere cu emoție oasele adânci și ascunse de pe față delicată; atunci, deodată schimbătă, devinea ca o soră, făcându-l să se simtă mulțumit și liber. Ar fi vrut să-i ia capul și, cu gura-i dulce în păr, să-l consoleze, să-l lase să se odihnească de tandrețea ei, de tandrețea ei rea și dăunătoare.

Deși ea nu putea să-și schimbe sentimentele față de Marie, prefera să o evite.

Înțelegea că va trebui într-o zi să-i vorbească despre intențiile vărului ei și că îi va propune acea căsătorie. Gândul o făcea să plângă: era așa de obosită, așa de obosită, încât erau lucruri care nu ar fi trebuit cu adevărat să i se ceară. Jérôme nu ar fi trebuit să o încarce cu așa o sarcină; și ea mai amâna, se trata ca o bolnavă care se menajează, aşteptând, ca să abordeze subiectul, sosirea soacrei și să aibă parte de câteva nopți de somn mai bun. Știa perfect că va face ce era de făcut, dar își pregătea lent forțele în acest sens.

De altfel, ea fusese curajoasă și dreaptă, fără să încerce deloc să-și înșele conștiința convingându-se că lui Marie nu o să-i convină această căsătorie. Simțea că domnișoara de Fontenay ar putea fi fericită cu acest băiat care avea grătie, ocupații, o virtute îngustă și seacă; și pentru ea însăși i se părea că o asemenea alianță e tot ce-și putea dori.

Într-o zi erau singure, în salon, amândouă, luând ceaiul.

— Marie, i s-a adresat Sabine cumnatei sale, am ceva să-ți spun care și se va părea foarte nostim. Ghici cine vrea să te ia de soție?

Tânără fată a fost surprinsă, și-a ridicat capul cercetător. Rostea, după lungi eforturi de gândire, un nume, apoi altul, și Sabine, amabilă, cu un aer amuzat, uitând de chinul ei, râdea, făcea semn din cap că micuța se înșală.

Ceștile de ceai pe masă, între cele două tinere, lăsau aburul să se înalțe; umbra și umiditatea apusului intrau pe fereastra prost închisă. Se vedea cerul, încă de o nesfârșită culoare albastră.

Doamna de Fontenay își scosese pălăria cu flori; o ținea pe genunchi, se distra împungând în ea, cu o mișcare vie, acul cu piatră de opal și țintuind-o cu ochii ei veseli, buni, pe Marie, care nu ghicea; Sabine aștepta cu interes numele pe care-l pândea, copilărește, ca atunci când se învârte roata la loterie.

— I-am numit pe toți, pe toți cei pe care mi-i imaginez, a strigat Tânără, ale cărei idei își pierdeau șirul și care devenea nerăbdătoare; spune-mi cine e, Sabine!

— Ei bine, e Jérôme, draga mea, dorește la nebunie să te ia de soție.

Marie, uimită, a întrebat, cuvânt cu cuvânt, cu mici pauze:

— Nu... crezi... și-a zis el?

— Da, m-a rugat să-ți vorbesc și eu consider că ar fi o partidă foarte bună căsătoria asta...

Domnișoara de Fontenay tăcea, primind cu gravitate în adâncul ființei nouă imagine a vieții care se pogora în stuipoarea ei și o lumina. Apoi, cu un glas pios, îmblânzit de respectul pe care-l avea față de propria situație, a rugat-o pe cumnata ei să-i explice de când o iubea Jérôme și să-i spună dacă îi vorbise adesea de ea și ce anume.

Sabine răspundea în aşa fel încât s-o convingă pe Tânără, care de fiecare dată se emoționa și mai mult.

O mare duioșie trecea de la una la alta.

— Lasă-mă toată luna astă să mă gândesc, a murmurat Marie.

În cameră se întunecase. Cerul, după ce apusese soarele, avea culoarea din zori; se ghicea frigul florilor la bătaia ușoară a vântului care mișca perdelele.

Marie s-a ridicat și s-a așezat pe genunchii lui Sabine; atârna greu pe cumnata ei, care era cea mai delicată dintre ele.

Picată în reveria unui trecut pe care ideea căsătoriei tocmai îl atinsese și se retrăsese, Tânăra fată a întrebăt:

— Cândva, când o să mă căsătoresc, între noi o să fie totul la fel? O să ne vedem tot aşa?

— O să fie cum spui, a răspuns Tânăra femeie, între noi două lucrurile vor fi mereu la fel, draga mea...

Rochile lor se îmbinaseră. Sabine o ținea pe Marie care era grea și care, tulburată la gândul unei schimbări și al unei vieți de trăit, se agăța de cumnata ei, își ascundea fața, ușor, ca o fetiță sacrificată. Picioarele lui Sabine erau acoperite în întregime de Marie; un capăt al fustei violet purtate de Tânăra femeie doar depășea și mărginea picioarele subțiri, puțin depărtate din pricina efortului.

Șuieratul și sunetul trenului de seară au tulburat melancolia; și apoi, în liniștea restabilită, greierii, cu bătaia aripilor, și-au întins pânza țesută din cântecul lor.

Sabine își trecea mâna prin părul lui Marie cu un gest repetat; îi șoptea cu un glas care scădea și devinea misterios ca odaia întunecată:

— Gândește-te și apoi ia o hotărâre, da? Aș fi aşa de mulțumită... și a adăugat: Fii fericită...

În clipa aceea, inima i s-a umplut de duioșie, de iertare infinită, de lacrimi și de sfîrșenie.

X

Din când în când, plimbându-se alături de cumnata sa, Marie îi vorbea despre acest plan. Ea se obișnuia, accepta liniștită, fără pasiune, de parcă ar fi fost cel mai plăcut și cel mai înțelept lucru din tot ceea ce era de făcut.

— Jérôme este foarte inteligent, nu-i aşa? întreba ea. Și bun, bun cu mama. În altă zi a fost foarte bun cu copilul grădinarului, pe care il înțepase o albină; l-a luat de mână și l-a făcut să intre la farmacist.

— Așa e, răspundeau Sabine la toate acestea, așa e – ca și cum ar fi fost foarte mulțumită că Marie îi propunea exemple despre bunătatea acestui bărbat, pe care ea însăși nu credea că le-ar fi putut găsi...

Jérôme nu se arăta încă insistent pe lângă Marie; i se părea corect să aștepte întâi răspunsul tinerei înainte de a adopta o atitudine decisivă.

Muncea, făcea lungi plimbări, singur, la munte, dovedea față de Sabine o prietenie în care nu se schimbase nimic, care putea dura pentru totdeauna.

Dar doamna de Fontenay fugea de el; seara, se retrăgea adesea în odaia ei și citea până o lua somnul. Se temea de orice slăbiciune, cât de mică, pe care o avea.

Ochii aceluia băiat, ochi care se opreau asupra ei, fără intenție, din obișnuința de a privi lent, îi făceau încă prea mult rău. Și era luată prin surprindere; erau trădări ale

mândriei sale, o îngrozitoare neliniște violentă și surdă, în urma căreia resimțea prea multă durere.

Își amintea că într-una din seri, pe când trecea prin salon căutând ceva pe masa de lângă fereastra deschisă, l-a văzut aşezat pe pervaz. Era acolo, între lumina de argint a nopții și toate licăririle galbene ale lumânărilor din salon. S-a oprit o clipă fără măcar să se gândească, l-a privit și nu putea să-și ia ochii de la el; el se uita la ea firesc, deloc emoționat.

În sufletul ei era un mare hohot de plâns secătuit; contempla chipul acela la care totul o imbia și dinții i se strângeau amar; și a avut dorința crudă și dureroasă, săngeroasa dorință de a-l trage puternic la pieptul ei pe Tânăr și de a-i vedea bucuria pe față, durerea sau bucuria, bucuria cumplită, dar ceva care venea de la ea...

Gândul acela nu a durat decât o clipă; plină de rușine, și-a întors privirea și, epuizată de la aşa un avânt grosolan al sufletului, și-a petrecut sfârșitul serii plângând în secret.

Într-o zi, Marie și Sabine discutau împreună și Tânăra fată, decisă să accepte căsătoria pe care mama ei o încuraja, vorbea despre Jérôme.

— Vezi tu, nu s-a putut împiedica Sabine, mereu obsedată, vezi, și tu care credeai altădată că era îndrăgostit de mine...

— E adevărat, a răspuns Marie simplu, aşa am crezut mai întâi și apoi am văzut că mă înșel.

Vorbele ei au rănit-o pe Sabine. Cel puțin dacă ii lăsa trecutul, trecutul ei mizerabil.

A răspuns prea vioi:

— Și pe urmă, dacă chiar aşa a fost, e lipsit de importanță; el aproape nu te cunoștea pe vremea aceea...

În privirea liniștită a lui Marie a trecut o umbră de uimire. Simțise ostilitatea tonului, dar obișnuia să nu o judece deloc pe Sabine.